

◆ ПРОЧИТАЙТЕ.
ЦЮ КНИГУ

Продолі людські

Якось в одній з літературно-критичних статей довелось прочитати, що лауреат Шевченківської премії Анатолій Дімаров «завоював» масового читача своїми невеличкими повістями. І справді, на долю дімарових повістей останніх літ випав надзвичайно великий успіх. Секрет цього успіху криється, очевидно, в тому, що об'єктом свого художнього дослідження письменник бере життя простих радянських людей у всій його складності й багатогранності, проникає в найглибші тайники людської психології, підмічає найтонші порухи людської душі, уникає заялжених сюжетів та ситуацій, зігріває своїх улюблених героїв трепетною любов'ю серця.

В цьому ще раз переконалися, читаючи книгу повістей Анатолія Дімарова «Містечкові історії», видану «Радянським письменником». Книга досить велика за обсягом, до неї ввійшло аж дванадцять творів, розмір же газетної рецензії не дає можливості розглянути кожен з них, тому коротко зупинимось тільки на окремих.

Після складної операції та тривалого перебування в лікарні тяжко хворий голова фабзавкому Загурко повернувся додому і почав потроху одужувати («Лис-

ти з небуття»). Настав день, коли він підвівся з постелі і, спираючись на ціпок, пішов по молоко, але був такий недужий, що вийшов з черги, притулився до ятки і почув за спиною пронизливий жіночий голос: «Не давайте йому поза чергою! Прикидається, щоб без черги пролізти!». Коли ж він навідав цю жінку у неї вдома, щоб з'ясувати, звідки в неї така ненависть до нього, почув, як вона сказала дочці: «Це той дядько, що вбив нашого татка!».

Гірко було слухати Загуркові несправедливі, дикі слова, адже він ніколи нікого не вбивав, але потім виявилось, що в неї помер чоловік. Врятувати його могла б, на думку жінки, путівка до санаторію, однак Загурко віддав цю путівку абсолютно здоровій людині.

Все було майже так і зовсім не так, бо Загурко віддав путівку фізично здоровому працівникові не з своєї волі, а за розпорядженням директора заводу, який потім відмовився від своїх слів. Тоді Загурко звернувся з листом до газети, в якому розповів про всі зловживання директора службовим становищем, про брудні злочинні махінації свого шефа. Вже після смерті голови фабзавкому його дружина відправила листа до редакції. Завітав кореспондент і сказав, що всі

факти підтвердились і матеріал буде надруковано. «Виступимо — не одному гикнеться!».

Отже, навіть зі свого небуття простий і скромний працівник наносив удар по осереддю зла і несправедливості.

У повісті «Три наречені для нашого тата» автор створює образ робітника, який поховав дружину. Довго і тяжко хворіла вона, прикута невблаганною недугою до постелі, і до яких тільки лікарів не возив її чоловік, ніщо не допомогло. Щонеділі тепер приїждить він разом з дітьми й невісткою до могили дружини, свято шануючи її пам'ять. Так минають роки. Але вік його ще не пізній, і невістка надумала одружити свекра. Від двох наречених він зумів таки відкараскатись, а коли сказали про третю, відповів: «Третьою буде вже та, що з косою».

Ніщо не похитнуло його вірності коханій дружині, з якою було прожито життя...

Неможливо без глибокого хвилювання читати повість «Лиш ти, єдиний».

Велика любов прийшла до Даринки ще тоді, як навчалась вона в дев'ятому класі і засліпила, мов спалах блискавки. Уже їй байду було до того, що Віктор Михайлович — її вчи-

тель, що він одружений. Тільки він, єдиний у світі, заповнив свідомість дівчини, витіснивши з її життя все інше. Затамувавши подих, звіддалік спостерігала Даринка, як дружина проводжала Віктора Михайловича на фронт.

Потім доля звела їх удруге. Тяжко поранений перебував він у лісі, в покинутому бліндажі, де випадково побачила його Даринка. Перебинтовувала йому рани, потай від усіх носила їжу, а коли він сказав, що дуже потрібен автомат, убила поліцейя і принесла зброю.

Його схопили, і ніякі тортури не примусили воїна вказати дівчину, але вона сама пішла в комендатуру і в усьому зізналась, аби тільки перестали його катувати.

Їх обох повісили, і останнім бажанням дівчини було, щоб розв'язали їй руки. Передсмертне бажання задовольнили.

Вони висіли на площі, і охолола її долонька прикипіла до мертвої руки коханого...

Радістю і горем, тяжкими трагедіями і світлим щастям сповнені повісті Анатолія Дімарова. Духовна цільність і надзвичайна чистота його героїв хвилюють і покорають наші серця.

В. МОСКАЛЕЦЬ.